

ξίκικος

ξίκικος, -η κ. -ια, -ο, επίθ. [<ξίκι + κατάλ. -ικος]. **1.** (για πρόσωπα) που του λείπει κάτι από το κανονικό του βάρος και, κατ' επέκταση, που είναι ανώριμος, ελαφρόμυαλος: «πήρε συμβουλές από ξίκικο άνθρωπο και περίμενε να προκόψει!». **2.** το ουδ. ως ουσ. **το ξίκικο**, αντικείμενο που έχει λειψό βάρος, και κατ' επέκταση, αντικείμενο που είναι ακατάλληλο για τη χρήση που αγοράστηκε ή που προορίζεται: «έδωσε ένα σωρό λεφτά γι' αυτό το ξίκικο πράγμα και τώρα δεν μπορεί να κάνει τη δουλειά του». Επίρρ. **ξίκικα**.

- να σου λείπουν τα ξίκικα! άφησε τα ψεύτικα, άφησε τα ψέματα: «αν θέλεις να κάνουμε δουλειά, να σου λείπουν τα ξίκικα, γιατί εγώ θέλω συμφωνίες ντόμπρες και σταράτες!».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας